

KERSTFEEST.

"Zo nam hij Hetzelve in zijn armen, en loofde God".

Lucas 2:28.

Hoop bij de Doop.

Aangrijpend ogenblik, wanneer tijdens de doopdienst moeder of vader de kleine dopeling in de armen neemt.

Als de vrouw een kind gebaard heeft, is er blijdschap, omdat een mens ter wereld geboren is. En verder? Wat moet je er mee?

Een kind, dat volgens ons doopformulier aan dood en verdoemenis onderworpen is. Een kind, dat in het rijk van God niet kan komen. Een kind, uit de eerste Adam, ons aller vader. Een kind, dervende de heerlijkheid van God. Wat zal er van ons kind worden? Waartoe werd ons kind geboren? Is opgroeien niet vaak afgroeien en uitgroeien tot beelddrager van Adam? Zijn wij beter dan het volk Israël, dat het Verbond overtrad zoals Adam?

Is het, zo gezien, niet beter om de kinderdoop af te schaffen, of, op z'n minst, af te zwakken tot een "voorstellen in de tempel?" Zou het niet veiliger zijn te wachten op de kenmerken van een nieuw leven, alvorens de Heilige Doop te bedienen?

De meeste dopelingen zullen wel verloren gaan, zegt een ander.

Of zijn we gered met een geperfectioneerde verbondsbeschouwing?

Als God dan bekering en geloof eist van de dopeling..gebeurt dat dan? Loopt een gedoopte daarmee vast? De uitverkorenen?

Veel vragen en veel antwoorden.

Gaarne wil ik ook een antwoordje geven.

Voor de mannen van de systemen zal het niet veel betekenen.

Misschien dat arme zondaren moed mogen schep-
pen als hun ogen gericht worden op het Chris-
tuskind in de armen van Simeon.

Wat nemen wij in onze armen? Is het iets om
God daarvoor te loven en te prijzen? David
sprak van de verlorenheid reeds van de ont-
vangenis aan.

Als we bij het doopvont het kind in onze armen
nemen, is er eigenlijk sprake van een overgeven.

Een overgeven, omdat wij het kind laten vallen
en omdat het, door ons, een gevallen kind is.

Bij de Heilige Doop is er dus een beweging van
ons af. We nemen het kind in onze armen en

heffen het op tot de God van Abraham, Izak en
Jakob. Wij belijden daarmee: Ik weet geen raad

met dit kind. Dit kind staat tot ons in een
betrekking van vlees en bloed.

Adam gewon zonen naar zijn eigen beeld...bui-
ten het beeld van God....

De betrekking tot ons kind is een betrekking
van vlees en bloed. Wanneer we nu ons kind ten

doop houden, is dat eigenlijk een beweging van
ons af,..we tillen, als het ware, ons kind

boven de vloed uit. Daarmee belijden wij, dat
we, met onze kinderen, midden in de dood lig-

gen. We weten er geen raad mee.

Bij het in de armen nemen van ons kind, is er
een roep tot de God van het Verbond. De HEERE,

Die Zijn Verbond aan de vaders openbaarde.

Midden in onze onmogelijkheid klemmen we ons
vast aan de mogelijkheid bij God. In onszelf

staan we daar als verworpenen, die het Koninkrijk niet kunnen ingaan. Tegelijkertijd staan we daar echter als verkorenen voor het aangezicht van de Heere, geroepen tot de geheimenissen van Zijn Verbond.

Als onze kinderen naar het vlees erfgenamen zouden zijn... waarom zouden we hen dan opheffen tot de God der geesten aller vlees?

We weten immers van de noodzaak om te wandelen in de voet..stappen van het geloof en van de Geest? Hier staan we voor de onmogelijkheid van alle vlees. Wie kan wandelen in de voetstappen des geloofs? Vandaar het in de armen nemen van ons kind..niet om het vast te houden als ons bezit, maar om het over te dragen aan de macht en majesteit van de genade.

Hoe is dit nu waar? Welke grond is er om ons kind op te heffen op de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest? Is dat maar een "loos" gebaar? Alleen maar een uitwendige afbeelding?

We mogen zeggen: Wij staan daar, met ons kind, inwendig en uitwendig, onder het uitspansel van Gods genade. Al met al is onze inwendigheid toch maar uitwendig. Welke waarde zouden we aan onszelf kunnen geven? Let wel, we staan daar, met onze kinderen, als overtreders van het Verbond, gelijk Adam!

De waarde ligt niet in ons, maar in Hem, die kind wilde worden. In dat Kind vinden we de grond en de drangrede om ons kind in de armen te nemen. Zo strekken we onze dorre handen hemelwaarts, en onze dorre lippen zeggen Amen op het welbehagen, dat de Vader heeft in Zijn geliefde Kind.

Wat dit te maken heeft met Simeon? Wel, Simeon stond in de tempel, door de Geest, in het geloof. Hij ziet het Kindeke en neemt het in zijn

armen. Hij trekt als het ware het Kind naar zich toe..drukt het aan z'n oude hart. Dit Kind is GEKOMEN en NEDERGEDAALD. Gekomen in ons vlées en bloed. Gekomen om te ruilen. Zijn komen is een ruil. Dit Kind wilde komen in onze vervloeking en verworpenheid. Simeon is: Verhoring. De HEERE heeft gehoord. Daarom looft Simeon de Heere. Het KIND is gekomen. De zaligheid, de redding en de hulp is gekomen. Nu kan Simeon heengaan in vrede. Hij weet: Het Kind is er! het Kind en de Man naar Gods hart. Ik ben vrij..ik heb Uw heil gezien. Vanwege dit Kind is, wis en waarachtig, de weg ontsloten. Hier is gegronde reden om ons kind in de armen te nemen en door de Heere te laten dopen. Uit de ledigheid van ons bestaan heffen we onze kinderen op tot de volheid van ontferming in Christus Jezus, onze Heere. Het Kind is gegeven tot een Verbond des volks. Naast het armzalige opheffen van ons armzalig kind, is er de blijde herkenning van Simeon, die het Kindeke in de armen nam en God loofde. Zo heffen we ons kind op tot de geopende hemel, en drukken, door het geloof, dat wonderbare Kind aan het hart. En de Geest getuigt met onze geest: Eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus..Gij hebt Uw lieve Zoon uit Uw armen in de armen van Simeon gegeven. Zo is er toch plaats bij U gekomen voor verloren kinderen? Eeuwige Vader, wij hebben U niets goeds te bieden. Wij en onze kinderen hebben gekozen voor de dood. Maar U hebt verkoren ten leven! Wij hadden geen grond tot hoop en betrouwen. U hebt zelf de grond gelegd in Uw onuitsprekelijke gave.... Zo is er plaats gekomen, midden tussen de arme ouders en dopelingen, om de Heere te loven. Onze ogen hebben Uw zaligheid gezien. Deze

dingen zijn zo groot en van zo'n andere orde, dat ik me schaam om te spreken van veronderstellingen. Zullen wij, boven de hoofden van onze kinderen, ja, boven het hoofd van het Kindeke, doorgaan met onze beschouwingen? Zullen we ons, als "volwassenen" laten overdopen? Ik ben zo bang voor zulk een "volwassenheid". Nee, geliefde lezer, laten we het hoofd buigen onder het groot geheim van het Kindeke in Simeons armen. 't Kan zijn dat we met veel vragen worden geconfronteerd. U ziet alleen maar uw eigen beeld in de kinderen..u ziet murmureerders, en wederstrevers. Is de Heilige Doop dan toch maar een loos gebaar? Zeker niet! Misschien wil de Heere ons juist weer opnieuw bepalen bij het Wonder van Zijn Verbond. Er kunnen tijden zijn in de geschiedenis van de kerk, dat alles zo "vanzelfsprekend" lijkt. "Natuurlijk" gaan de kinderen naar de kerk. Het leek soms een automatisch overdraagbaar erfgoed.

In deze tijd worden wij wakker geschud uit onze christelijke vanzelfsprekendheden. Juist nu geve ons de Geest te mogen opzien tot het Kind in de armen van Simeon..de Man van smarten aan het kruis..de verhoogde Middelaar aan de rechterhand der majesteit Gods.

Dat we dan, met het oog op Simeon, die het Kindeke in de armen nam, onze dorre handen.. met onze kinderen, mogen uitstrekken naar omhoog. Door de wet des geloofs blijft geen roem voor het vlees over. Door datzelfde geloof nemen we de kinderen in de armen en prijzen dat ene Kind in Simeons armen.

Hef dan uw handen, uw zwakke handen die niet vast kunnen houden, ten hemel. Ja, laten we onze kinderen, groot en klein, gehoorzamen, en ongehoorzamen, Gode bevelen met de bede:

Gij, o HEERE, zijt onze Vader, onze Verlosser van ouds af is Uw Naam. HEERE! waarom doet Gij ons van Uw wegen dwalen, waarom verstokt Gij ons hart, dat wij U niet vrezen? Keer weder om Uws Kinds wille.....

Is dat God de schuld geven? Ach, alles is onze eigen schuld! Trekken wij daarom de schoenen van onze voeten. De plaats waar wij op staan is heilig land.

Oude of zieke vriend en vriendin..U voelt zich verloren en zonder God in de wereld? De Heere leide u terug naar het ogenblik waarop u, onbewust nog van God en van uzelf, gedoopt bent in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Tegen al Gods goede geboden zwaarlijk gezondigd en geen daarvan gehouden? Ach, waar dan heen? Tot Hem alleen! Hij is Raad en Hij geeft raad. Genade is uitgestort op Zijn lippen. Hij heeft gedacht aan Zijn genade! En Hij strekt Zijn handen uit naar wat verloren was.

De Heere zegene ons tezamen met een blik op Hem, die rijk was, en om onzentwille arm geworden is.

Gij die onder uw
 geweten
deerlijk lijdt,
kom, gij zijt
niet door God
 vergeten.

Zie dit Kind, gij
 hebt gevonden
die geneest
hart en geest
en verbindt uw
 wonden.

Staat gij daar met
 lege handen,
hier zendt geen
u weer heen
in uw schuld en
 schande.

Want in Hem schenkt
 God ons allen
's hemels schat,
't schoonste wat
ons ten deel kan
 vallen.

Paul Gerhardt.
(D.C.O.)